

กำไลบุษบง

บทที่ 1

เมื่อประตูห้องพักรู้ป่วยเปิดออก ลิขิตต้องชะงักเมื่อเห็นหญิงสาว รูปร่างหน้าตาสวยในชุดเสื้อผ้าที่ดูดียืนยิ้มต้อนรับ เธอผู้นั้นยกมือขึ้นทำความเคารพเขา ถามด้วยน้ำเสียงสุภาพที่น่าฟัง

“คุณอาามาเยี่ยมคุณแม่หรือคะ พยาบาลมาพาท่านไปตรวจวัดคลื่นหัวใจได้สักครู่หนึ่งแล้วคะ ท่านให้หนูอยู่รอที่ห้องเพราะทราบว่าจะมีแขกมาเยี่ยม”

สีหน้าและสายตาของเขาวาววามเต็มตื่นเมื่อจ้องมองเธอ

“หนูขวัญใช่ไหม... ไม่ได้พบกันนาน หนูเปลี่ยนไปมาก”

เธอยิ้ม “ใครคือหนูขวัญหรือคะ หนูชื่อเรื่องรอง”

“จริงสิ หนูคงลืมไปแล้วที่บ้านฉัน... เราเรียกหนูว่าน้องขวัญกันทุกคน เวลาผ่านไป... จะยี่สิบปีแล้วกระมัง หนูคงจำพี่มิ่งไม่ได้แล้ว เพราะแม้แต่ชื่อหนูขวัญ หนูก็ลืมไปแล้ว”

เรื่องรองยิ้มอ่อนๆ อยู่อย่างเห็นใจในสีหน้าผิดหวังของผู้มาเยือน เปิดประตูกว้างพลาจขยับพลิกทางให้ “พยาบาลมาพาคุณแม่ไปนานแล้ว อีกสักครู่ก็คงจะกลับมาละคะ เชิญคุณอนั่งก่อนเถอะคะ”

ชายสูงวัยร่างสูงผอม เดินผ่านร่างโปร่งบางเข้าไปนั่งที่โซฟาใกล้เตียงคนป่วยซึ่งว่างเปล่า หมอนและผ้าห่มถูกพับวางไว้อย่างเรียบร้อย “ฉันต้องเป็นลุงชิจ๊ะ ถึงจะเกิดปีเดียวกัน แต่ว่าฉันเกิดก่อนแม่ของหนูหลายเดือน”

“ถ้าอย่างนั้นก็ยังไม่มากกว่าคุณพ่อของหนูหรอกคะ เพราะว่าพ่อแก่กว่าแม่หลายปี”

สีหน้าของเขาขมขื่น “คุณยศสบายดีไหม”

“สบายตามอัตภาพคะ คุณพ่ออายุครบหกสิบปีแล้ว ไม่ค่อยแข็งแรงแต่ก็ยังทำงานหนักไม่ยอมวาง”

“อ้าว... ทำไม...”

หญิงสาวเตลาคำถามนั้นได้แต่ก็ไม่ตอบ นำแก้วน้ำเย็นมาวางลงตรงหน้าผู้มาเยือน ถามว่า “คุณอาจะรับชาหรือกาแฟร้อนใหม่คะ”

“ไม่ต้องหรอกจ๊ะ อาเองก็เป็นโรคหัวใจเหมือนแม่ของหนูนั่นแหละ ต้องห่างน้ำชากาแฟ น้ำเปล่านี้แหละดีที่สุด”

ประตูห้องเปิดออกพอดี นางพยาบาลเซ็นเก้าอี้มีล้อโลหะกว้างซึ่งมีร่างบางๆ ของสตรีสูงวัยนั่งอยู่ สีหน้าของเธอผู้นั้นวาวขึ้นด้วยความตื่นเต้นเมื่อเห็นผู้ที่หันมาซึ่งมีสีหน้าสว่างวาวขึ้นเช่นกัน

“อ้าว คุณกาน” เขาร้องทักอย่างยินดี

นางพยาบาลเซ็นเก้าอี้ล้อเข้ามาจะพาผ่านไปที่เตียง เธอจึงหันไปบอกว่า “ส่งตรงนี้เถอะคะ ประเดี๋ยวฉันจะขึ้นเตียงเอง”

นางพยาบาลยิ้มให้อย่างสุภาพก่อนจะเดินจากไป “คุณกาน” หันมายิ้มให้ฝ่ายชายที่จ้องมองเธออยู่ ชมน้ำเสียงและสีหน้าให้เป็นปรกติ ถามว่า

“ลิขิตมานานแล้วหรือคะ”

“สักครู่หนึ่ง... คุยกับหนูขวัญอยู่”

“คุณอาเรียกหนูว่าขวัญคะ คุณแม่” เรื่องรองรายงาน

คุณกานดาขมขื่น “หนูเล็กทานกลางวันหรือยังลูก ไม่หิวหรือ” “หิวเหมือนกันคะ” เธอคิดว่า คุณแม่ ต้องการความเป็นส่วนตัว และเธอก็ไม่ขัดข้อง “งั้นหนูไปหาอะไรทานก่อนนะคะ คุณแม่จะให้หนูซื้ออะไรกลับมาไหมคะ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ แม่ไม่ต้องการอะไรหรอก”

ร่างเปรียวที่สมส่วนหยิบกระเป๋าใบเล็ก หันมาไหว้ฝ่ายชายแล้ว ปลีกตัวออกไปอีกคน คุณกานดาหันกลับมา พุดขมขื่นๆ ว่า

“บ้านนี้ไม่มีใครจำชื่อขวัญได้แล้วละคะ คุณยศเขาไม่ชอบคุณก็รู้”

“น้องขวัญโตเป็นสาวสวยทีเดียวนะนี่”

“คือความจริง...” เธอขยับจะแก้ความเข้าใจผิดของเขา นี่ไม่ใช่ น้องขวัญที่เขาคิด... แต่เธอก็เห็นดีเห็นอ่อนใจเกินกว่าจะพูดออกมา

“ไม่นึกว่าคุณจะมาจริงๆ”

“ต้องมาสิ ทำไมจะไม่มา” น้ำเสียงของเขาสั้นสะท้าน มืออ่อนๆ เอื้อมมาจับมือเธอ คุณกานดาถอนใจ ดึงมือหนีและเขาก็ไม่ได้ตามยื้อยุต “โชคดีที่พบเพื่อนรสรของเรา ไม่อย่างนั้นผมก็คงไม่รู้หรือว่าคุณมารักษาตัวอยู่ที่นี้”

“ฉันก็เพิ่งจะพบรสรโดยบังเอิญเหมือนกัน ไม่ได้พบกันนานแล้ว”

“ถือว่าเป็นความโชคดีของผม ไม่อย่างนั้นเราคงไม่ได้พบกันอีก... อนุญาตให้มาเยี่ยมอีกนะ” สีหน้าเขาวิงวอนกระตือรือร้น

เธอตอบขรัมๆ “พรุ่งนี้ฉันก็จะกลับบ้านล่ะค่ะ”

“อ้าว ทำไมจะรีบกลับบ้านเสียล่ะ อยู่ใกล้หมอก่อนไม่ดีหรือ”

“ไม่จำเป็นหรอกค่ะ อาการฉันดีขึ้นมากแล้ว ค่าใช้จ่ายที่นี้ออกจะแพง”

“คุณมีปัญหาเรื่องเงินหรือเปล่า ถ้ามี...”

“คุณยศคงไม่ยอมรับความช่วยเหลือของคุณหรอกค่ะ” เธอแทรกก่อนที่เขาจะพูดจบ

ลิขิตถอนใจ “แค่ความช่วยเหลือจากเพื่อนเก่า...”

“คุณก็รู้จักคุณยศดี”

“เขาเกลียดผม...”

“โทษเขาไม่ได้หรอกค่ะ” เธอแย้งขรัมๆ

ต่างคนต่างไม่มีคำพูด เธอมองเขาและเขามองเธอ สีหน้าของเขาอ่อนโยน ดวงตาฉายความรักความหลังที่ไม่เคยลบเลือน ก็สิบปีแล้ว แต่ความทุกข์ทรมานใจไม่เคยจะจางหาย เธอยังแหว่ยินเสียงของเด็กชายหญิงที่วิ่งเล่นตามกัน หัวเราะหัวใคร่ แล้วเด็กทั้งสองก็กลายเป็นหนุ่มสาวที่ตั้งใจจะใช้ชีวิตคู่ด้วยกัน

อะไรหนอมาพรากเรา.....

พ่อแม่เธอโดนกล่าวหาว่าทุจริตร้ายแรงทำให้พ่อแม่เขารังเกียจกีดกัน คนที่ก้าวเข้ามาแทรกคือบุษบง เพื่อนรักของเธอที่แอบรักเขาอยู่ และเพราะบุษบงเป็นลูกของคนรวยผู้มีศักดิ์สกุลสูง คำพูดของบุษบงที่กล่าวหาว่าเธอต้องเอาตัวเข้าแลกเพื่อช่วยพ่อแม่ ทำให้พ่อแม่และตัวเขาเองเชื่อสนิท แล้วเจ้าสาวของเขาก็กลายเป็นบุษบง เพื่อนหญิงผู้เคยจับมือวิ่งตามกันมาแต่เล็กแต่น้อยของเธอเอง

เธอโกรธเขา โกรธเพื่อน แล้วต่อมาเธอก็แต่งงานกับเรื่องยศ... พ่อมายซึ่งมีลูกชายหญิงเล็กๆ ให้เธอเลี้ยงดู เรื่องเดชและเรื่องรอง... เธอมีลูกสาวคนเดียวคือเรื่องระวี ที่เขาและบุษบงเรียกว่าน้องขวัญ

“จำได้ไหม... เราเคยสัญญาว่าจะกลับมาดูแลกัน เป็นครอบครัวเดียวกัน” ลิขิตทวงถาม “ให้ผมได้ดูแลคุณเถอะนะ”

“คุณก็รู้ว่าเป็นไปไม่ได้” กานดาขรัมขรัมๆ

“ทำไมล่ะ น้องขวัญมีคนรักแล้วหรือ”

เธอเข้าใจความหมายของเขา

“กำไลมิ่ง กำไลขวัญ ผสานใจสอง ครองรักนิรันดร์” เขาย้ำเตือนด้วยน้ำเสียงอ่อนวิงวอน

“ลูกสาวมีภาระต้องทำงานหนัก แม่ป่วย พ่อดู นอกจากทำงานกับดูแลพ่อแม่ เขาก็แทบไม่มีเวลาส่วนตัว หนูมที่ไหนจะมาทนนได้ มีหนูมาตามจับแต่ก็เลิกไปหมด และลูกก็ไม่เคยเดือดร้อนอะไรกับการที่ไม่มีแฟน”

“น้องขวัญช่างเป็นลูกที่ดีจริงๆ”

“แน่นอน ลูกสาวเป็นเด็กดีที่สุด ไม่เคยเหลวไหลเลย”

“ลูกมิ่งของผมก็เป็นเด็กดี ไม่เคยเหลวไหลเหมือนกัน”

กานดาขรัมเมื่อนึกถึงเด็กชายรูปงามตัวโตที่เคยจุมมือจับแขนลูกสาวเธออย่างอ่อนโยน “มิ่งเป็นเด็กน่ารัก ตอนนั้นดูเขาจะเข้ากันกับน้องได้ดี” เธอพูด “แต่ถึงอย่างไรก็ตาม คุณยศก็มุ่งหมายจะให้ลูกสาวแต่งงานกับใครคนหนึ่ง ลูกสาวรักพ่อคงจะไม่ปฏิเสธให้พ่อต้องผิดหวัง”

“แปลว่าหลานสาวมีคนรักแล้วหรือ” น้ำเสียงเขาผิดหวังอย่างยิ่ง

เธอส่ายหน้า “ลูกจะรู้หรือเปล่าว่าความรักเป็นยังไง... ฉันน่าจะจะไม่รู้... ก็เขาแค่จะตามใจพ่อ” เธอคิดในใจว่า... ก็ดีเหมือนกัน ไม่มีรักก็ไม่ต้องทุกข์ทรมาน...

“แล้วทำไมคุณจะทรมาณลูกให้แต่งงานกับคนที่ลูกไม่ได้รักเล่า”

ดวงตาคู้งามของคนที่เป็นแม่เศร้าซึม เธอนึกถึงใครคนหนึ่งที่เกิดกัน

หวงแหงนพ่อกุญแจอย่างน่ากลัว เธอคงต้องฝันร้ายเป็นแน่ ถ้าต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับเธอผู้นั้น... ภรรยาใหม่ของเขา

"กำไลมิ่ง กำไลขวัญ มันยังรอน้องขวัญอยู่....." อีกฝ่ายวิงวอน.....

เรื่องระวิมองมารดาบนเตียงคนป่วยอย่างกังวล สีหน้าท่าทางของคุณกานดาเศร้าซึม กลืนอาหารที่เธอพยายามป้อนแทบไม่ลง บางครั้งหน่วยตาคู่งามปรากฏหยาดน้ำตาบวม

"พี่หนูเล็ก แม่เป็นอะไรไปคะ" เธอถามพี่สาว

เรื่องร้องเองก็วิตกเหมือนกัน "ไม่รู้ วันนี้มีคนมาเยี่ยม หลังจากที่คุณแม่ก็ซึม ๆ ไป"

"ใครมาเยี่ยมหรือคะ ผู้หญิงหรือผู้ชาย"

"ผู้ชายจะ คงเป็นเพื่อนเก่า ได้ยินว่าคุณป้าสเป็นคนบอกให้มา"

"ถ้าเป็นเพื่อนเก่ามาเยี่ยม แม่ก็น่าจะสบายใจซิคะ" หญิงสาวคาดคิด "หรือว่าจะมีความหลังกันมา"

"ทำไมหนูวิตกอย่างนั้นจะ... ที่จริงพี่ก็คิดอย่างหนูวิตกเลย แต่ถึงยังไงก็อย่าพูดออกมาเชียวนะ ถ้าไม่อยากให้พ่อโมโห"

"หนูไม่พูดอยู่แล้วละคะ"

เธอทั้งคู่เข้าใจอารมณ์ของพ่อแม่ดี

เรื่องระวีเลียบเคียงเข้าไปอิงแอบมารดา นั่งข้างเตียงแนบหน้ากับต้นแขนแม่ "แม่ขา วันนี้ตั้งแต่หนูวิ่งกลับมายังไม่เห็นแม่ยิ้มหวานๆ เลย แม่โมโหที่หนูมีมาช้าหรือเปล่าคะ ก็รถมันติด แล้วเจ้านายชีกอกก็ไม่ยอมปล่อยให้เลิกงานง่าย ๆ แกล้งชี้ให้หนูวิ่งอยู่ทำงานกับเขาคำๆ มีดๆ"

คุณกานดาลูบแก้มนวลของลูกสาวอย่างเป็นห่วง "เขาเคยล่วงเกินหนูหรือเปล่า"

"เขาคงไม่กล้าทำอะไรหรอกคะ ได้แต่แะแะอั้งนิตๆ หน่อยๆ" เธอเบ้าปาก "แต่ก็น่าเบื่อมากคะ"

"ถ้าไม่อยากเป็นลูกจ้าง...ตบตกลงแต่งงานเลยดีไหม... เห็นอำพนรอให้หนูตอบอยู่นานแล้วนี่จะ ทำงานกับครอบครัวของสามีก็สะดวกสบายปลอดภัยดีนะลูก"

เธอซบหน้ากับแขนมารดาเฉยอยู่ คุณกานดาเห็นว่าถ้าลูกสาวจะแต่งงานกับอำพน ก็ด้วยเหตุผลเดียวเท่านั้นคือ "ตามใจพ่อ"

"หนูวี...." เสียงเรียกอ่อนๆ ของมารดาทำให้หญิงสาวพลิกใบหน้าขึ้น ดวงตากลมโตใสๆ มองอย่างถาม "หนูจำพี่มิ่งได้ไหมลูก"

"พี่มิ่งไหนคะ" ไม่มีความทรงจำถึง "พี่มิ่ง" อยู่ในดวงตาคู่นั้นเลย

คุณกานดาถอนใจ "ถ้าอย่างนั้นหนูจำกำไลมิ่งขวัญได้ไหม"

ลูกสาวนิ่งอีก ดวงตาสะท้อนประกายซื่อๆ จับมองมารดา

"กำไลมิ่ง... กำไลขวัญ... หนูเคยสวม คุณป้าบุษบงชอบเอามาให้หนูสวมไว้เวลาที่แม่พาหนูไปหาคุณป้า"

คราวนี้เหมือนความทรงจำที่ลางเลือนจะย้อนกลับมา ประกายตาเธอวูบวับขึ้นเล็กน้อยก่อนจะกลับว่างเปล่าอีกครั้ง ถามเสียงอ่อน

"แล้วเรื่องนี้สำคัญยังไงหรือคะ แม่"

คุณกานดานิ่งไปนานจนลูกสาวซบหน้ากลับลงไปตามเดิม

ดวงตาคู่งามวาบด้วยประกายน้ำตาเมื่อนึกถึงความหลัง เธอไม่เคยสาปแช่งเพื่อนที่แย่งคนรักไปทำให้หัวใจของเธอแตกสลาย แต่บุษบงกลับมีชะตากรรมที่ไม่มีใครคาดคิดถึง ผู้หญิงสาวสวยที่ร่ำรวย มีสามีรูปงามและลูกชายที่สมบูรณ์น่ารัก เริ่มเป็นโรคร้ายที่ไม่มีทางรักษา ขณะที่เผชิญกับความทุกข์ทรมานกายใจอย่างสิ้นหวัง บุษบงสำนักผิดกลัวบาปกรรมจะติดตาม ขอให้ลิขิตตามเพื่อนกลับมาเพื่อขอโทษกรรม กานดาจูงหนูวีมาด้วย แล้วเด็กชายก็เอื้อเอ็นดูน้อง ดูแลกันอย่างใส่ใจยิ่งนัก

"เรามาเป็นครอบครัวเดียวกันดีไหม"

บุษบงเฝ้ามองเด็กๆ รักปรองดองกันแล้วก็เป็นคนริเริ่มความคิดนั้น "ให้ลูกๆ พาเรากลับมาเป็นครอบครัวเดียวกันอีก กลับมารักกัน ดูแลกัน แม่ต้องตาย ฉันก็คลายใจและจะตายอย่างสงบ เธอรับปากฉันได้ไหมกาน"

"เรื่องนี้เป็นลิขิตของชีวิต เป็นบุพเพสันนิวาส คู่ใครคู่เขา เราเข้าไปสอดแทรกไม่ได้หรอกนะบุษ"

"แต่ที่เราปูทางให้เขาได้ ถ้าเขาโตขึ้นมาด้วยกัน รู้ว่าพ่อแม่อยากให้แต่งงานกัน เขาอาจจะรักกันจริงๆ ก็ได้"

“เรื่องของความรัก บังคับใจกันไม่ได้หรอก...” เธอคิดในใจว่า แม้เธอพยายามจะรักพ่อของหนูวี เรื่องยศก็ไม่อาจสร้างหัวใจรักให้เกิดขึ้นแก่เธอได้ดังที่ผู้ชายอีกคนหนึ่งเคยทำ

เมื่อพบกันครั้งต่อมา บุษบงสวมกำไลลายดอกไม้แสนสวยเข้ากับแขนเล็กๆ ของหนูวี

“กำไลมิ่งขวัญ กำไลของคุณยายให้กับแม่แล้วแม่ก็ให้ฉันต่อ ฉันจะเรียกหนูวีว่า น้องขวัญ จะได้คู่กับมิ่ง แล้วในวันที่ลูกของเราแต่งงานกันซึ่งฉันคงไม่ได้อยู่ถึงวันนั้นแน่ๆ ฉันขอมอบกำไลคู่นี้ให้ลูกของเธอ... ฉันรักเธอและขอโทษที่เคยทำร้ายหัวใจของเธอ กานดา...”

หลังจากนั้น ทุกครั้งที่กานดาจูงลูกสาวมาหาเพื่อน บุษบงก็จะถอดกำไลออกสวมให้เด็กหญิง หนูวีจะประคัมประคองกำไลไว้อย่างทำนุถนอม

หญิงสาวผู้เจ็บป่วยมักจะถามเด็กหญิงผู้น่ารักน่าเอ็นดูข้างประจบว่า “น้องขวัญแต่งงานกับพี่มิ่งนะลูก”

หนูวีอายุเพียงหกปีเท่านั้น ไม่เข้าใจคำว่าแต่งงานเสียด้วยซ้ำ แต่ก็ตอบรับอย่างเอาใจคุณป้าผู้เจ็บป่วย “ได้ค่ะ”

“มิ่ง รักน้อง แต่งงานกับน้องได้ไหมลูก”

เด็กชายมิ่งมิตรโอบกระชับไหล่ของสาวซึ่งตัวเล็กกว่าเขามากนัก ตอบรับอย่างเต็มใจเช่นกัน “ได้ค่ะป้า...”

“ที่กำไลสลักไว้ว่ายังไง อ่านได้ไหมลูก”

“ได้ค่ะป้า กำไลมิ่ง กำไลขวัญ ผสานใจสอง คองรักนิรันดร์...” พี่ชายอ่าน แล้วน้องสาวก็พูดตาม

เป็นเช่นนั้นอยู่หลายครั้ง

แล้วคุณเรื่องยศ สามีเธอก็รู้ โกรธจัด ในที่สุดก็พาเธอกับลูกๆ ไปทำงานต่างประเทศนานหลายปี ไม่มีใครกล้าเอ่ยชื่อพี่มิ่ง หรือน้องขวัญในบ้าน ชีวิตใหม่ในต่างแดนทำให้เด็กหญิงลืมเลือนเรื่องต่างๆ ไปในที่สุด

เมื่อกลับมาจากต่างประเทศ กานดาพาน้องวีซึ่งเพิ่งรุ่นสาวไปบ้านเพื่อน เธอไม่ได้พบทั้งลิขิตและมิ่งมิตร แต่พบว่าบุษบงได้จากไปนานแล้ว ลิขิตแต่งงานใหม่ จิตรีซึ่งมีลูกสาวติดมาจากการแต่งงานครั้งก่อน ได้แสดงความไม่พอใจ หวงแหนแสดงสิทธิ์ในพ่อลูกอย่างออกนอกหน้า คำพูดที่รุนแรงใจเสียดแทงโดยไม่ปิดบังความชิงชังของจิตรี ทำให้กานดาไม่ยอมพาลูกสาวกลับมาพบลิขิตอีกเลย.....

เสียงเครื่องๆ ที่เอื้อนเพลงเบาๆ ทำให้เรื่องระวี เงยหน้าขึ้นจากที่หลับตาชบหน้ากับแขนแม่ สีหน้าของคุณกานดาออกจะเศร้า แต่ก็ยังพยายามที่จะร้องเพลงต่อ

กำไลเอ๋ย กำไลทอง เจ้างามผ่องจับตา
กำไลมิ่งขวัญมีมนตรา พารักมาเคียงคู่กัน
ขวัญเอ๋ยขวัญเจ้า ใครก็ไม่อาจพรากเรา
กำไลขวัญเจ้าพาให้เราครองรักนิรันดร์
จากกันแสนนาน มีมีใจเปลี่ยนผัน
กำไลคู่ผ่องพรรณ พาคุรรักกลับพบพาน
ขวัญเอ๋ยขวัญเจ้า ใครก็ไม่อาจพรากเรา
ด้วยมนตราคู่ขวัญกำไลทอง
ประสานหัวใจเราสอง คู่ขวัญเคียงครอง
ประคองรักนานนิรันดร์

“แม่ขา แม่ร้องเพลงอะไรเพราะจัง” เธอถาม มันคงสำคัญสำหรับแม่มาก เพราะแม่ตอบเสียงเครื่องแผ่วเบา น้ำตาคลอตา

“คุณป้าบุษบงเป็นคนแต่งเพลงนี้ หนูก็เคยร้องกับคุณป้า จำได้ไหม ลูก”

เสียงตอบอ่อนอ่อยๆ เหมือนรู้สึกผิด “จำไม่ได้ค่ะ แม่”

“ถ้าหนูลองหัดร้อง บางทีอีกหน่อยหนูอาจจะจำได้”

เรื่องระวีจึงนำโทรศัพท์มือถือมาจ่อที่ปากของมารดาบันทึกเสียงไว้ เธอจับจ้องมองดวงตาและใบหน้าอ่อนเศร้าที่แสดงถึงความรู้สึกอ่อนไหวด้วยความสงสารจับใจ

เมื่อแม่อยากให้เธอร้อง เธอก็จะทำตาม.....